

”Mer dramatik än sanning om Alvar Lindencrona”*

av **Gustaf Lindencrona**, professor i finansrätt vid Stockholms universitet

Boken ”Skandiamän och andra försäkringsmän” av dr Karl Englund avslutas med ett porträtt av min far, mångårig VD i Thulebolagen. Rubriken är ”På gott och ont”.

Förvisso nämner dr Englund en del av det som han anser vara på gott: en ledande position på dataområdet, en försäljningsorganisation som ”vässats i rent amerikansk stil”, ”en kapital-placeringsfilosofi som präglades av all den fantasi branschen i övrigt saknade”.

Huvudintrycket av artikeln är emellertid att Alvar Lindencrona var en hårdhänt maktmänniska, vars handlande dikterades av omsorg om den egna positionen.

I sin artikel lägger Englund in en personlig, starkt negativ tolkning av min fars bevekelse-

grunder och åstadkommer på så sätt en dramatisk berättelse. Men den blir inte sann.

Då jag själv aldrig ägnat mig åt försäkringsverksamhet saknar jag kompetens att diskutera försäkringsfrågor. Vad jag däremot kan bidra med är kunskap om min fars bevekelsegrunder. Jag anknyter här till fyra fall, som behandlas i Englunds artikel.

1. Min far kom till Thule som VD från kanslihuset i syfte att verka för att förhindra försäkringsbranschens socialisering. Det kunde enligt hans uppfattning bäst ske genom att visa affärsmässig effektivitet och socialt ansvarstagande.

Helt oberoende av målet att förhindra socialisering trodde min far på dessa två principer, vilket gjorde att han fortsatte att verka för dem även sedan socialiseringshotet avväjts.

Den i artikeln nämnde Carl-Otto Segerdahl fick lämna sin post som chefsaktuarie på grund av (öppet deklarerade) transaktioner av skatteflyktskaraktär. Det tolkar Englund som en maktstrid. Men det skedde efter ett ingripande av försäkringsinspektionen.

Det finns olika uppfattning i samhället om skatteflyktsaktioner. Faktum var att min far

Alvar Lindencrona (1910—1981), chef för Thulekoncernen under åren 1947—1964.

* Artikeln har tidigare publicerats i Skandias personaltidning Oss emellan 1994:3. Där infördes även en artikel av direktör Rolf af Klintberg som kritiserar Englunds artikel ur ett försäkringsmässigt perspektiv. I NFT 1994:1 kommenterar Karl Englund själv sin bok.

både avskydde sådana personligen och ansåg det riskabelt för tilltron till svensk försäkring om de tolererades.

2. Enligt Englund var min far något av "branschens flåbuse", som inte föll in i den "litet sirliga älskvärdhet med inslag av akademisk grandezza som så ofta präglade umgänget den tidens ledande försäkringsmän emellan". Saken kan också uttryckas så, att han försökte åstadkomma konkurrens. Dessvärre är det troligt att det medförde att han fick en del fiender bland konkurrenterna.

Men var inte konkurrens något som var till fördel för försäkringstagarna?

3. Under våren 1991 förekom det artiklar i pressen om min fars militära aktiviteter. Vad det var fråga om var, att i samverkan med landets militära och politiska ledning planerna en motståndsrörelse för det fall att Sverige skulle bli ockuperat.

Här spelade min far under viss tid en ledande roll.

I denna egenskap hade han tydligen en tjänstepistol. Detta nämns i Englunds artikel som att han skulle ha varit "ett slags inoffi-

ciellt CIA-ombud" och att det skulle finnas ett "drag av paranoia" hos honom. Uppgiften om CIA-kontakter, som förekom i någon artikel, dementerades av ÖB i en annan artikel.

Min far hade sedan ungdomen en stark försvarsvilja. Han var övetygad om det militära motståndets betydelse. Erfarenheten visar tyvärr att en sådan inställning inte är utslag av någon "paranoia".

4. Englund avslutar sin artikel med att min far skulle ha svårt att hävda sig idag på grund av "den ökade fackliga styrkan, medbestämmandelagstiftningen, ekonomijournalistikens tillväxt och bevakningen av storföretagen". Varför det?

Thule hade allt intresse av att nå ut till massmedia. Min far var redan tidigt angelägen om företagsnämndens arbete och dess förslagsverksamhet.

Om det var något som glädde min far efter fusionen med Skandia så var det att de gamla thuliterna genom sin kompetens lyckades hävda sig väl i det nya bolaget och att deras kompetens togs tillvara.